

יאיר ניצני מרים גבה

הגברים בוכים בלילה

מיחושים פתאומיים בבטן, באמצע השינה, גרמו לי להרהר בסוף חיי. מזל שזה נגמר טוב

רמת המקצועיות שלהם, עברתי מייד לספק תשובות רפואיות לכל שואל – בנושאים שנעו מציפורן חודרנית באצבע ועד מה לעשות אם ירדו לי המים בהיריון.

בטלויזיה הקרינו שידורים חוזרים של תוכנית הבוקר של פאולה וליאון. הווגיות העולצת שלהם לא נראתה רלוונטית ב-3:00 לפנות בוקר, וגם האייטם על מטהר אוויר טבעי שייצור לריכוך, מתכון לברוקולי ובורגול בשום ולימון ודיון בנושא פוריות במגזר החרדי לא נראו לי מידע שדחוף לי להעמיס על הראש ועל הבטן הכואבת בשעה כזאת.

לשיפור מצב הרוח, שקעתי בה רהורים על מותי המתקרב, ואיך הוא יתקבל בקרב בנות המשפחה. הן יהיו עצובות בהתחלה, אבל בהמשך יש סיכוי טוב שרעייתי תתחתן עם רופא נחמד שהיא הכירה כשהביאה אותי למיזון. עוד סיבה לנסוע לבד במונית. הוא בטח גרוש עם שלושה ילדים, ויחד הם יקימו להם מין משפחת בריידי חמודה וייסעו בוואן פולקסווגן להופעות כמו משפחת פרטרידג'. מעניין מה יעשו בפסנתרים שלי. אולי הרופא יהיה גם פסנתרן קלאסי בהכשרתו, שבשונה ממני ממש יודע לנגן יפה מנגינות עם יותר משני אקורדים.

כדור שינה יוכל אולי להחזיר אותי לשינה טובה, אבל במצב נרקוטי שכזה, אתקשה להסביר לפר

מדיק כשיגיע מה בדיוק אני מרגיש, ממת, ואם ארזתי לכו. השעה כבר 3:30, ואני שוקל אם לא כדאי בכל זאת להעיר מישנה מננות הבית. נכון שיש כאן סכנת "זאב, זאב", אבל אם אני באמת כבשה שכל דקה משמעותית להצלתה, כדאי להקדים השכמה למכה.

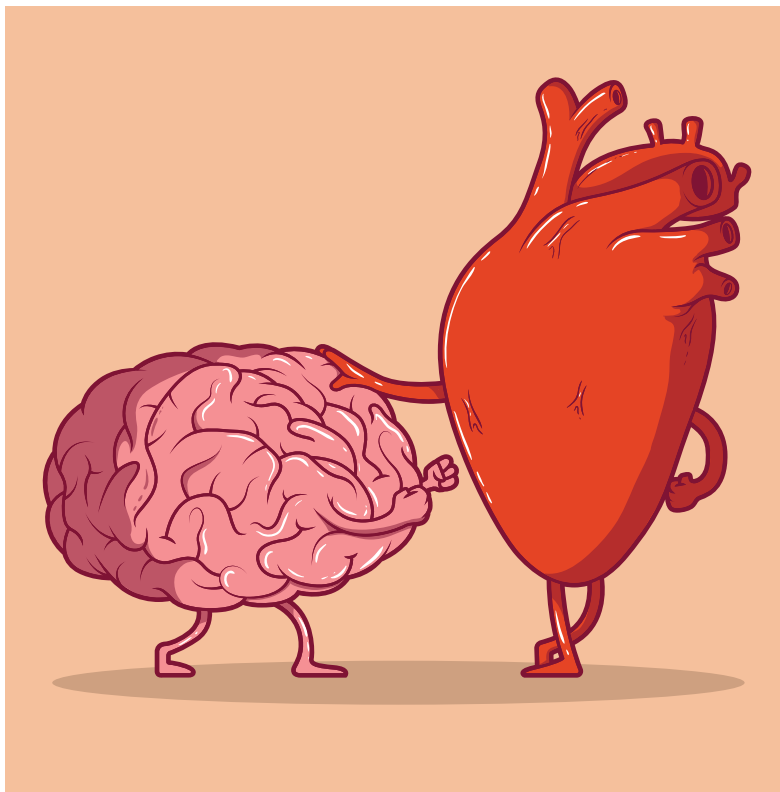
מאחר שהבית שלנו מצויד בכל מכשור רפואי אפשרי שעשוי להועיל ברגעי האמת, החלטתי שזה הזמן לבדוק את לחץ דם עצמאית. אלא שהמכשיר מונח ממש קרוב לראשה של הגברת הראשונה, וחילוץ זה עלול להעיר אותה, ואז להגביר מאוד את לחץ הדם שלה, בעיקר באזור הראש.

התקרבותי על קצות האצבעות ושלפתי את המכשיר. עיניה של רעייתי היו פעורות לרווחה. התנצלתי שהערת אותה, אבל היא מלמלה שהיא ערה כבר שעה ומורדת לכל פעולותי ברחבי הבית. "שמעתי אותך קם, צופה בפאולה וליאון, מרתיתח קומקום שורק, פותח מקרר ומחלץ לזניה".

התנצלותי, אם כי הבהרה תי שלא הזויתי את הלזניה אלא את הקציצות. חזרתי למיטה, ותוך דקה כבר ישנתי כמו תינוק. אשתי כבר לא הצליחה להירדם עד הבוקר. בבוקר קמתי והלכתי לרופא, מוכן לשמוע את הגרוע מכל. בסיום הבדיקה הוא אמר שיש לו בשורה טובה ובשורה רעה. הטובה – לא נמצאו ממצאים קרדיולוגיים. הרעה – תצטרך לעבור בבית מרקחת ולקנות קרבוסילן. ●

ליחה להירדם עד הבוקר. בבוקר קמתי והלכתי לרופא, מוכן לשמוע את הגרוע מכל. בסיום הבדיקה הוא אמר שיש לו בשורה טובה ובשורה רעה. הטובה – לא נמצאו ממצאים קרדיולוגיים. הרעה – תצטרך לעבור בבית מרקחת ולקנות קרבוסילן. ●

yairn@israelhayom.co.il

איוו: Gettyimages

באמצע הלילה התעוררתי משנתי בעקבות מיחושים מרגיזים בבטן. ברגעים הראשונים ניסיתי להסתובב לצד השני, להיכחש להם, לחפף אותם, להגיד שזו טעות בכתובת ושימשיכו לשכן ממול. אבל הם המשיכו להציק, ומצאתי את עצמי ערני ועצבני. הרבר הראשון שעושה אדם מסוגי זה לחשב את הנזק. לשם כך אני חייב לדעת בדיוק מה השעה, כדי למקם את עצמי על ציר הזמן, להבין כמה שעות כבר הספקתי לישון, ומה פוטנציאל ההפסד והסבל שצפוי עד לשעת ההשכמה המתוכננת. ידעתי שלמחרת יש לי יום עמוס, וחישבתי שאם לא אצליח להירדם בחזרה, ישנתי שעתים שלוש בלבד, מה שמבטיח לי יום נטול פוקוס ומלא בפיהוקים, עצבים והמון קפה. הלו"ז הצפוף גם לא יאפשר לי לפצות על עוגמת הנפש בשנ"צ.

בהיתי בתקרה. הבית היה שקט, אבל בתוך הבטן שלי ניגנה להקת כלי נשיפה. בשלב הזה אני בדרך כלל מגייס את הידע הרפואי שלי (שנבוע משילוב של תואר בהיפוכונדריה וצפייה בסדרות בית חולים אמריקניות), ומנסה לתת דיאגנוזה לגבי מקור הצרה. אני מודה שמעולם לא פגשתי את הלב לבד או הטחול שלי פנים אל פנים, ולא בטוח שהייתי מזהה אותם בקיבה חשוכה – אבל אני בהחלט

מודע לקיומם ויודע שעד עכשיו הם עשו את המצופה מהם באופן יעיל, שקט, צנוע ולא מתבלט. אז למה פתאום הם עושים לי אינתיפאדה בבטן? מה עשיתי להם רע? זה משהו שאמרתי? זה משהו שאכלתי?

האם זה קלקול קיבה? צרבת? או הריפלוקס שאני סובל ממנו כבר שנים כשאני שם בפי שקשוקה, מנה פלאפל עם חציל מטוגן, יין ארום או קמפרי תפוזים? אבל לא צרכתי אף אחד מאלו ביממה האחרונה, וגם לא נרשמה אכילה בשעה מאוחרת מדי או הגזמה עם הקפה.

לאחר שהקיבה זוכתה מחוסר ראיות, ומכיוון שאני מכיר היטב את הכבד, הלב לבד והטחול שלי ויודע שירים אינה במעל, עברתי לכליות. למרות השעה המאוחרת, זכרתי שהן קשורות איכשהו לשתי, ובצר להן נוטות לשדר כאבים באזור הגב התחתון. זה לא היה האזור הכאוב.

המשכתי לחשוד הבא – הלב. האיבר החיוני והערמומי הזה אמנם ממוקם בצד שמאל, והכאבים שלי הם במרכז הבטן, אבל כפי שלמדתי ב"האנטומיה של גריי", לפעמים איבר מסוים מקריץ על סביבתו, וכל הסימנים מראים שאני כנראה בתחילתו של התקף לב משמעותי.

עם כל השמחה על האבחון המבריק, החלק העצל שבי התנגד לדיאגנוזה ודרש לספק לעצמי חוות דעת שנייה. התקף לב זה אומר נסיעה למיזון באמבולנס או במונית. אמר בולנס עשוי להרעיש ולהעיר את כל השכונה ולהוציא לי שם של אדם סיעורי ומתפרק. מונית זה דווקא רעיון לא רע, אם כי במצבי, שיחה על השיר של איסלנד באירוויזיון עשויה להיות מעיקה בשעה זו של הלילה ולהוסיף לכאב הבטן גם מיגרנה קשה.

אני יכול כמובן להעיר את אשתי, שישנה לצדי במתיקות, אלא שזה יהרוס גם לה את הלילה ואת מחה, והיא עלולה לקבל את העניין בעויות. אם העניין יסתיים בפחות ממות קליני, היא צפויה להאשים אותי בפינוק ובהפרעה לאישה

בעת מילוי שעות השינה שלה.

התחלתי לרמיץ מה צפוי לי במיזון. לשכב שם כמה שעות באבחון, אולי להמשיך לצנתור, ניתוח לב פתוח או מה שהרופאים יחליטו – וכל זה ביום שהוא עמוס בעניינים והתייבויות, שכבר קבעתי מזמן. בקיצור, ממש לא מתאים עכשיו התקף לב, תחזרו מחזרתיים.

החלטתי לדחות את האשפוז ולברוק איך אני מת

פקד בעמידה. קמתי מהמיטה באופן העדין ביותר שאני יכול ויצאתי מחדר השינה על קצות אצבעותיי. הבטן המשיכה בשלה, אבל הגפיים תפקדו באופן סביר. סרקתי את המקרר בלי להזיז פיירקסים עשויים רעש ומצאתי כמה מועמדים לשאיבה מהירה. אבל למרות החשק והידע הרפואי המוגבל, הבנתי בעצמי שקציצות קרות ברוטב עגבניות, יוגורט כבישים וחצי בקבוק יין לבן הם לא בדיוק הדברים שיעכבו את התקף הלב.

בנוסף, המחשבה שנהג האמבולנס יאסוף אותי מהרצפה כשאני בתחתונים ולצדי סיר עם קציצות קרות, לא נראתה לי הולמת את הדימוי הציבורי שלי. עם כל הכבוד למאמצי ההחייאה, הוא עלול לא לעמוד בפיתוי, לצלם אותי ולהעלות לאינטגרם עם הכיתוב היצירתי "עוד קציצה ועוד קציצה". החלטתי למצוץ קצת לימון המצמצם ולהכין לי תה. הפעלתי את הקומקום והקפדתי לעמוד לידו כדי לתפוס אותו על חם בטרם ישרוק ויעיר את כולם. כיניתיים נכנסתי לאתרים לחפש המלצות מה עושים במצבי. הגיעתי לאתרים של שאלות ותשובות שנראו אמינים ומדויקים כמו הקול של מדונה באירוויזיון. הבנתי שגם המשיכים באתר הם קוליסים עם נודי שינה כמוני, וכדי לשפר את

המחשבה שנהג אמבולנס יאסוף אותי מהרצפה כשאני בתחתונים ולצדי סיר עם קציצות קרות, לא נראתה לי הולמת את הדימוי הציבורי שלי. עם כל הכבוד למאמצי ההחייאה, הוא עלול לא לעמוד בפיתוי, לצלם אותי ולהעלות לאינטגרם עם הכיתוב היצירתי "עוד קציצה ועוד קציצה".